

1. Реверчук С.К., Кубай Н.Є., Крупка М.І. Мала приватизація: Аналітичний посібник. – Львів: Діалог, 1996. – С. 39. 2. Кубай Н.Є. Види і джерела фінансування малого бізнесу в Україні: Фінанси малого бізнесу / Під ред. С.К. Реверчука. – Львів: Діалог, 1996. – С. 34–47. 3. Зайцева Л.М., Зайцева Н.В. Державне регулювання малого бізнесу в трансформаційній економіці // Фінанси України. – К., 2001. – № 5.

Х.Б. Джурик,

студент-бакалавр.

Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. М.К. Колісник

МОДЕЛІ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ БАНКІВ НА РИНКУ КОРПОРАТИВНИХ ЦІННИХ ПАПЕРІВ

З огляду на функціональне призначення банки виконують роль фінансових посередників на всіх сегментах ринку капіталу, зокрема кредитному, валютному, фондовому, ринку корпоративних цінних паперів.

У світовій практиці склалося кілька підходів до регулювання участі банків у розвитку ринку корпоративних цінних паперів. Одним з новітніх продуктів банківських технологій є участь банку у розвитку бізнесу клієнта та надання йому системної допомоги: фінансової, інформаційної, технологічної.

Проблема взаємодії комерційних банків із компаніями нефінансового сектора на ринку корпоративних прав виникає тоді, коли банки починають виконувати функції інвестора, кредитора та інституції водночас. Такий універсалізм, а також потреба подальшої інтеграції банківського й промислового секторів створюють концептуальну проблему вибору не лише моделі регулювання, а й майбутнього розвитку національної економіки [1].

У світовій практиці виділяють кілька моделей, за якими банки працюють на ринку цінних паперів. Характеристику цих моделей подано в таблиці.

Характеристика моделей регулювання діяльності банків на ринку корпоративних цінних паперів

Модель	Характеристика моделі
Англо-американська модель	Небанківська модель, яка обмежує діяльність комерційних банків на ринку корпоративних цінних паперів розмежуванням їхніх кредитних та інвестиційних функцій [2].
Європейська модель	Континентальна (банківська) модель, найвизраźніше проявилася в Німеччині [2]. Банки на фондовому ринку відіграють провідну роль. Характерна особливість – допуск банків як інвесторів на ринок акцій компаній нефінансового сектора (водночас зі зростанням обсягів вкладень банків Німеччини в акції зростав і їхній вплив як власників корпоративних прав).
Класична модель (японська)	Порівняно з європейською моделлю характеризується іншим складом інвесторів на ринку акцій компаній, а саме високою часткою банків в акційному портфелі. Ключовим учасником японської моделі системи управління компаній є головний банк (переважно основний акціонер) [2]. Отримання прибутку не є основним стимулом за японської моделі, вагомішими є моральні та соціальні аспекти, такі, як суспільне визнання, ступінь впливу на уряд та громадськість, позитивний імідж.
Ісламська модель	Характерна для країн, в яких сповідують іслам. Діяльність їхніх банків узгоджується із принципами Шариату, а релігія справляє значний вплив на кредитну та інвестиційну політику. Основна особливість – заборона комерційного боргового фінансування.

За результатами дослідження моделей регулювання діяльності банків на ринку корпоративних цінних паперів подамо характеристику української моделі. Відтак, українська модель, маючи певні ознаки банківської та небанківської моделей (європейської та англо-американської моделей), належить до змішаної моделі ринку корпоративних цінних паперів та перебуває в постійному розвитку. Формуючи українську модель, не потрібно повністю переносити досвід країн з розвинутою економікою, а доцільно використовувати лише ті його

елементи, які забезпечать максимальну конкурентоспроможність вітчизняним банкам. Найефективнішою буде модель, за якої вдасться забезпечити ефективну діяльність на ринку корпоративних цінних паперів усіх потенційних учасників: універсальних, спеціалізованих банків, а також професійних небанківських інституцій, запровадивши дієву систему регулювання та нагляду, делегувавши частково ці функції саморегульним організаціям. У підсумку це надасть імпульс до динамічнішого та збалансованішого розвитку всіх елементів українського ринку корпоративних цінних паперів.

1. Фредерік С. Мишкін. економіка грошей банківської справи і фінансових ринків. – К.: КНЕУ, 2000. 2. Задахайло Д.В., Кібенко О.Р., Назарова Г.В. Корпоративне управління: Навч. посібник. – Х.: Еспада, 2003. – 688 с.

Х.Б. Джурик,

студент-бакалавр.

Науковий керівник – асист. В.М. Кащущин

ФІНАНСУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВИРОБНИЧО-ГОСПОДАРСЬКИХ СТРУКТУР ШЛЯХОМ ЗАСТОСУВАННЯ МЕХАНІЗМУ ЛІЗИНГУ

Успішна реалізація завдань інноваційної моделі структурної перебудови економіки значною мірою залежить від ефективної системи мобілізації інвестиційних ресурсів та управління ними.

Для забезпечення динамічного розвитку інноваційних процесів у виробничо-господарських структурах (ВГС) необхідне надійне фінансування.

Ефективним механізмом позабюджетного фінансування інноваційної діяльності є кредитування комерційними банками суб'єктів інноваційної діяльності.

Однією з проблем фінансування інноваційних процесів у ВГС є недостатність ресурсної бази вітчизняних комерційних банків. Низький рівень капіталізації банківської системи і недостатній обсяг банківських